

den, der skal føre, Net til at føre, til hvilken som helst Jordemoder eller til Distriktsjordemoderen? Man udsætter sig for, at den, der fører, vil sige: Jeg fører til den nærmeste Jordemoder; jeg behøver ikke at føre til den, Sygekassen har. Det er derfor ikke heldigt at komme ind paa denne Realitetsforandring. I samme Stykke foreslaas det, at Ordene „efter Omstændighederne“ skulle udstemmes; men jeg tror ikke, det gaar an at udelade disse Ord, thi der skal være særlige Forhold til Stede, for at Sygekassen skal kunne forlange, at vedkommende skal lade sig henbringe til Lægen, i Stedet for at Lægen hentes til ham. Jeg vilde uægtelig paastønne, om det ærede Medlem vilde tage Vædringsforslaget under Nr. 32 tilbage. Allerede hvad jeg først nævnte, at man ved en Realitetsændring kommer til at forandre Lovgivningen paa en Maade, som man slet ikke har tænkt sig, synes mig at gøre dette i høj Grad uønsket. — Vædringsforslaget Nr. 42 kan ogsaa komme til at berøre en Realitet. Paragraffen angaar Barselvinder, og her vil Vædringsforslaget benytte Udtrykket „fødende“; men det bliver da et Spørgsmaal, hvem der skal henregnes under „fødende“. Ved en for tidlig eller ufuldbyrdet Fødsel kan der opstaa Tvivl. Jeg tror, at det ærede Medlem ved sit Vædringsforslag rejser Tvivlsspørgsmaal, som der ingen Grund er til at rejse, og som ikke kunne rejses efter den Affattelse, Lovforslaget nu har. — Til § 23 har det ærede Medlem stillet Forslag om, at der i 4de Stykke 2den Linie efter „dog“ indskydes: „i sit Forhold til sine Medlemmer eller til andre Sygekasser.“ Det vil altsaa sige, at der kommer til at staa: „Naar dette Nævn stønner, at en anerkendt Sygekasse uden direkte at overtræde Lovens Forrifter dog i sit Forhold til sine Medlemmer eller til andre Sygekasser virker paa en for Sygekasseinstitutionen uheldig Maade.“ Nu staa i Lovforslaget Forholdet udtrykt i sin Almindelighed. Gaaft vist skal jeg ikke kunne nævne noget Tilfælde, som i alt Fald for Øjeblikket vil falde udenfor det, det ærede Medlem har foreslaaet — det kan man heller ikke forlange; thi ingen ved, hvad Fremtiden vil bringe — men det vil let ses, at det ærede Medlem i Virkeligheden vil indføre en Begrænsning i Paragraffen, og det er altsaa ingen formel, men en reel Vædring, der er stillet til den vedkommende Paragraf. — Vædringsforslaget under Nr. 47 tror jeg heller ikke kan nægtes at være noget mere end en Redaktionsændring. Der staa nemlig nu i § 27: „Derksom Sygekasseinspektøren gennem Regnskaberne eller paa anden

Maade faar Grund til at formode“, og det ærede Medlem vil have, at der skal staa: „Derksom Sygekasseinspektøren faar Grund til at formode“, altsaa Sagen gaafte i Almindelighed. Her har man særlig henvendt Opmærksomheden paa Regnskaberne og saa stillet ved Siden af, at det kan være paa anden Maade. Derfor tror jeg ikke, det er rigtigt at stemme disse Ord ud. Det er imidlertid noget, jeg skal henstille, det er ikke saa rigtigt, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan siges her at have stillet et Vædringsforslag, der ikke kan komme til at betyde en Realitetsforandring. Særlig Vægt lægger jeg ikke paa Forslagene, men jeg mener, at naar man vil opstille Redaktionsændringer, bør de holdes faaledes, at det fra alle Sider maa anerkendes, at de ere Redaktionsændringer og ikke ramme Realiteten, men i denne Henseende kan jeg ikke finde, at det ærede Medlem fuldt ud har svaret til denne Model. Som sagt, der er et af Vædringsforslagene, nemlig det under Nr. 32, som indeholder endogsaa ret vidtgaaende Realitetsforandringer baade i Lovforslaget og i Lovgivningen i det hele.

Frier: Jeg vil kun tillade mig at sige et Par Ord, i Anledning af, hvad den ærede Minister udtalte om de af mig stillede Vædringsforslag. Ved formelle Vædringer har jeg forstaaet Vædringer, der tydeligere og i en formentlig bedre sproglig Form end det tidligere udtrykte de Tanker, som efter alles Mening allerede laa i Loven. Derfor kan jeg ikke være enig med den ærede Minister i, at Vædringsforslaget under Nr. 8, hvor der efter Ordet „saa“ indskydes Ordene: „og beholde“ skulde være andet end en blot formel Vædring, et Udtryk for noget, som alle i og udenfor Udvalget ere enige om er Lovens Mening. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 19 om at „snarest muligt“ ændres til „straks efter Sygekassens Aerkendelse eller efter sin Optagelse“, hvor Talen er om at anmelde, at man er Medlem af en ikke anerkendt Sygekasse, foruden at man er Medlem af en anerkendt, skal jeg bemærke, at jeg har tilladt mig at foreslaa Forandringen, fordi det forekommer mig, at Udtrykket „snarest muligt“, naar det ikke kan henføres til noget bestemt Tidspunkt, hvad det jo ikke kan efter Lovens Affattelse, er af de ubestemmelige Udtryk, som en Lov ikke bør indeholde, og den Indvending, som den ærede Minister gjorde om det Tilfælde, at Manden optoges i den ikke anerkendte Sygekasse, efter at være bleven Medlem af den anerkendte, forekommer mig ikke at holde Stik. Naar det hedder, at straks efter Op-